

๖. ปกติอัคคินิรยัคคีอุณหากการปัญหา ๔๔

พระราชชาติร์สถามว่า "พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพุดอยู่ว่า 'ไฟนรกร้อนมากกว่าไฟปกติ, ศีลานั้นยิ่ง ๆ ทั้งลงไปไฟปกติ แม้ซักสุมเผาอยู่วันยังค่ำ ก็ไม่แตกย่อยไป, ศีลาใหญ่แม้ประมาณเท่าเรือนยอด ทั้งลงไปไฟนรกรุ่นเดียว ก็แตกย่อยไป; ข้อนี้ข้าพเจ้ายังไม่เชื่อ. และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพุดอยู่ว่า 'สัตว์ที่เกิดในนรกนั้น แม้ไหม้อยู่หลายพันปี ก็ไม่แตกย่อยไป;' ข้อนี้ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ."

พระเถระเจ้าพุดถามว่า "ขอถวายพระพร พระองค์จะทรงพระดำริเห็นข้อนั้นเป็นอย่างไร: นางมังกรก็ดี นางจระเข้ก็ดี นางเต่าก็ดี นางนกยูงก็ดี นางนกพิราบก็ดี กลิ่นก้อนศิลาและกรวดอันแข็งกินเป็นอาหาร ไม่ใช่หรือ?"

ร. "อย่างนั้น พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า."

ถ. "ก้อนศิลาและกรวดนั้น เข้าไปในภายในกะเพาะ ซึ่งอยู่ในท้องของสัตว์เหล่านั้น แตกย่อยไปไม่ใช่หรือ?"

ร. "อย่างนั้น พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า."

ถ. "ครรภีในท้องของสัตว์เหล่านั้นแตกย่อยไปเหมือนกันหรือ?"

ร. "หาไม่ได้ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า."

ถ. "ขอถวายพระพร เพราะเหตุอะไร จึงไม่แตกย่อยไป."

ร. "ข้าพเจ้าเข้าใจว่า เพราะกรรมเป็นใหญ่."

ถ. "ข้อนั้นฉันใด, สัตว์ทั้งหลายที่เกิดในนรก ไหม้อยู่ในนรก แม้หลายพันปี ก็ไม่แตกย่อยไป คือว่ายังเกิดในนรกนั้นนั่นเอง เจริญอยู่ได้ในนรกนั้นนั่นเอง ตายอยู่ในนรกนั้นนั่นเอง เพราะกรรมเป็นใหญ่เหมือนกันฉันนั้น. แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ได้ตรัสว่า "บาปกรรมนั้นยังไม่สิ้นเพียงใด สัตว์ผู้เกิดในนรกนั้นยังไม่ตายเพียงนั้น ดังนี้."

ร. "ขอพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจงอุปมาให้ข้าพเจ้าฟังอีก."

พระเถระเจ้าซักเรื่องนางราชสีห์ นางเสือโคร่ง นางเสือเหลือง นางสุนัขอันกินเนื้อซึ่งติดกระดูกอันแข็งเป็นอาหาร, และหญิงชาวโยนกซึ่งเป็นนางกษัตริย์ก็ดี เป็นนางพราหมณ์ก็ดี เป็นหญิงแม่เรือนก็ดี มีชาติละเอียดอ่อนบริโภคข้าชชะมังสาหารอันแข็งเป็นอาหาร, ของที่เป็นอาหารอันเข้าไปภายในกะเพาะ ซึ่งอยู่ในท้องสัตว์และหญิงเหล่านั้น ย่อมแตกย่อยไป, ส่วนครรภีที่

ตั้งขึ้นในห้องของสัตว์และหญิงเหล่านั้น ย่อมไม่هلكย่อยไป เพราะกรรมเป็นใหญ่, มาแสดงโดยข้ออุปมาอุปไมย ให้พระเจ้ามีลินท์ เข้าพระราชหฤทัย โดยนัยนหลัง.

จ. "พระเจ้าเป็นเจ้าของฉลาดจริง ๆ."